

IBDIS

We know
books

Editor: Vasile Burlui

Redactor & corector: Alexandra Uzier

Tehnoredactor & Coperta: Paul Gorban

Bun de tipar: Livia Iacob

Pregătire de tipar: Cornel Dulceanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRIFAN, LAURENȚIU

Dilema / Laurențiu Trifan. - Iași: Cartea Românească
Educațional, 2021

ISBN 978-606-057-113-1

821.135.1

Orice reproducere, totală sau parțială, a
acestei lucrări și închirierea acestei cărți fără
acordul scris al editorului sunt strict interzise și
se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, Iași, 2021.

Adresa: IAȘI, Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 – 700124.

www.ecredu.ro

LAURENȚIU TRIFAN

DILEMA

r o m a n

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Laurențiu TRIFAN s-a născut la 24 martie 1972, în Tecuci, județul Galați. Este absolvent al Liceului Nr 1, Tecuci, promoția 1990. A debutat în 2015 cu romanul *Clandestinul* la editura Zona Publishers, Iași. Publică proză în revista *Zona Literară*. Este cofondator al cenaclului *Stigătul diasporei* din Roma, Italia. Este autorul și coordonatorul unor antologii literare internaționale. În momentul de față locuiește în Londra.

Stăteam întins pe iarbă la marginea pădurii ca să nu pot fi văzut din stradă. Urmăream mașinile care treceau și încercam să-mi fac un plan. Hainele ude de pe mine nu mă ajutau să gândesc limpede. Piciorul se umflase îngrozitor. În creier auzeam doar o voce care mă întreba: „ce mi-a trebuit?”

...

Eram treaz când s-a auzit zgomotul zăvoarelor ruginite de la ușa de fier a celulei. De fapt nu cred să fi închis ochii în acea noapte. Era patru dimineața și pentru prima dată în ultimii șapte ani ușa celulei se deschidea la acea oră.

Gardianul mă privește zâmbind și fără să spună ceva îmi face semn să ies. Mă îmbrac în liniște și mă îndrept spre culoar. În dreptul ușii mă întorc și mai privesc odată celula. „Casa” mea din toți acești ani. Camera unde am avut cele mai multe nopți nedormite. Nopți cu gânduri ... cu regrete

... de vise ... de speranțe. Pe peretele opus se aflau două paturi suprapuse. Patul deasupra a schimbat mai mulți „chiriași” în toată această perioadă. Doar în ultimile șase luni, după o mică revoltă la care eu am fost considerat capul răutăților, nu a mai fost ocupat de nimeni. Pe peretele din dreapta, unde era fereastra mică cu gratii groase din fier masiv se afla o masă cu două scaune. În colțul din stânga, lângă ieșire, erau amplasate chiuveta și wc-ul. Trag aer în piept a despărțire și mă îndrept spre ieșire. Dar nu înainte să opresc în dreptul altei celule unde-l rog pe gardian să-mi deschidă.

Înăuntru era Mihai, un băiat pe care îl cunoscusem acolo, dar care devenise între timp cel mai bun prieten al meu. Ar fi stat non-stop în sala de forță. Nu foarte înalt, dar cu un corp de ziceai că-i sculptat. Era obsedat de cum arăta. Și după orele de sport stătea alte ore în fața oglinzii. Nu suporta să vadă niciun fir de păr pe corpul lui. Toată ziua își smulgea cu o pensetă minusculă firele rebele. Închis tot pentru furt, mai avea de ispășit încă șase luni. Dormea când am intrat în celulă. Mă apropii de patul lui și-l scutur de umăr.

- Mihai, trezește-te! Hai că eu plec.

Se ridică în fund și mă îmbrățișează.

- Drum bun Cristi. Ai grijă băiete! Nu fă belele și așteaptă-mă! Ies și eu curând.

- Da Mihai. Stai liniștit. Rămâne cum am stabilit. Cum ieși mă suni. Ai grijă de tine. Tu să nu faci belele și nu te mai bate cu nimeni!

Mihai era un băiat bun, dar iute la mânie.

Nu-i puteai spune nimic că imediat sărea la bătaie. În fapt, întâlnirea cu el mi-a adus o lună de izolare. Era prima lui zi de stat în pușcărie și la ora de plimbare nu mai țin minte ce mi-a spus. Eu i-am răspuns rănit în orgoliu propriu și fără să mai conștientizăm de locul unde ne aflam ne-am luat la bătaie. Până să ne despartă gardienii, pentru că în jurul nostru se formase imediat un cerc uman format din ceilalți deținuți, ne-am trimis unul altuia câțiva pumni buni. Asta ne-a adus o lună de izolare. Dar a avut și o parte bună nebunia noastră. Pe izolare am stat în celule alăturate. Nu am avut voie să ieșim din celulă nici măcar la ora de plimbare. Mâncare ni se dădea de trei ori pe zi prin gemulețul care se afla în mijlocul ușii de la celulă. Așa că nu aveam altceva de făcut decât să stăm de vorbă la fereastră. Cred că în acea lună ne-am povestit de câteva ori întreaga viață. Și am povestit și viețile cunoștințelor noastre. Zilele acelea ne-au apropiat și ne-au făcut cei mai buni prieteni.

De la celula lui Mihai gardianul m-a dus direct la magazie să-mi iau hainele. Scoate dintr-un sertar pe care era scris numele meu o pungă de hârtie și o pune pe masă. Înăuntru erau două bigman-uri. Recunosc tricourile mele dar mă uit la el contrariat.

- Blugii, geaca?

- Atât ai la magazie!

- Cum să plec așa îmbrăcat?

Atunci îmi amintesc că la proces mi-au spus că o să-mi oprească hainele pentru cercetări.

Mă puneau să recunosc că așa fi spart eu nu știu ce mașină care fusese găsită chiar în locul unde m-au prins. Și cum eu nu am recunoscut nimic au spus că o să-mi oprească hainele să vadă dacă eu am intrat în noaptea în care m-au prins în acea mașină. Sigur după ce au verificat nu s-a mai obosit nimeni să-mi trimită hainele.

Era 8 ianuarie iar afară era un frig de crăpau pietrele.

– Ia de aici ce-ți trebuie, spune gardianul și-mi arată un colț unde se aflau haine puse pe umerășe.

Dar ce să-mi aleg? Erau doar haine vechi, decolorate. Mi se făcea rău doar la gândul că după atâtea ani așa fi putut apărea acasă îmbrăcat cu haine de pe timpul lui Boney M. Mă uit la gardian iar el ridică din umeri neputiincios de parcă voia să spună: „dacă le vrei bine, dacă nu, tot bine”. Resemnat, îmi aleg o pereche de blugi și o geacă. Blugii erau strânși pe pulpe dar largi în partea de jos că-mi acopereau în totalitate încălțăminte. Geaca, era de fâș, albastră cu umerii de culoare galbenă și-mi ajungea până la genunchi. Mă bucuram doar că era groasă, că-n alte condiții nu așa fi purtat nici bătut așa ceva.

De aici mă duce în curtea închisorii unde mă aștepta mașina care urma să mă conducă la aeroport. În fața mașinii stăteau cei doi polițiști care urmau să mă escorteze. Cum mă văd, aruncă țigările și se îndreaptă către mine, semn că mă așteptau de ceva timp. Gardianul, le înmânează

documentele mele și schimbă cu ei câteva vorbe. Apoi se întoarce către mine și-mi întinde mâna pentru a mă saluta.

– Ai fost unul dintre cei mai liniștiți prizonieri. Dar nu mai fă prostii și nu te mai întoarce aici! Îți doresc o viață frumoasă în continuare.

– Vă mulțumesc și vă promit că pe aici nu mai vin nici în vizită, îi răspund eu puțin ironic.

Odată terminat dialogul cu gardianul, cei doi polițiști mă întrebă dacă vreau să dau geaca jos sau rămân așa îmbrăcat în mașină. Știam că am de mers câteva ore bune până la aeroport așa că mă dezbrac. Apoi unul dintre ei îmi pune cătușele la mâini și mă ajută să urc pe bancheta din spate.

Așteptăm să se deschidă poarta de fier de la intrarea închisorii și pornim. Nu după mult timp ieșim din oraș și după atâtea ani puteam să admir în toată splendoarea ei zăpada. Nu-mi venea să cred. Cred că uitasem pur și simplu cât este de frumoasă natura. Nu mă mai săturam să privesc câmpiile de pe o parte și de pe cealaltă a șoselei. Totul era alb, chiar și copacii și doar câte un grup de grauri mai dădea un pic de culoare priveliștei. Încercam să mă gândesc numai la ce-i frumos dar nu prea reușeam. Cei șapte ani își puseseră adânc amprenta pe creierul meu. Chiar dacă poate era normal, un pic mă speria că nu-mi puteam lua gândul de la viața mea din ultimii ani.

Polițiștii vorbeau încet încât nu-i puteam auzi. Dar nici nu mă interesa să știu ce vorbesc. Aveam prea multe gânduri de pus în ordine. Mergeam cred

de vreo două ore. Încheieturile mâinilor începeau să mă doară de la cătușe. Dar nu mă plângeam. Cred că nici torturat nu m-aș fi plâns. Gândul că în câteva ore o să fiu acasă alina orice durere. Unul dintre ei se întoarce către mine și mă întreabă:

– O să oprim să fumăm câte o țigară. Dacă vrei, poți să fumezi și tu.

– Eu nu fumez. Dar mi-ar prinde bine să-mi lărgiți puțin cătușele că mă dor încheieturile.

Se privesc unul pe celălalt și-mi răspund:

– Dacă ne promiți că nu ne faci probleme noi ți le scoatem.

Crezând că fac glume cu mine, îi privesc puțin neîncrezător și le spun:

– Voi mă duceți la aeroport iar de acolo în câteva ore o să fiu acasă. Credeți că mi-ar conveni mai mult să mă întorc de unde abia am plecat?

Au oprit în prima parcare și după ce au coborât din mașină m-au ajutat și pe mine să cobor. Unul dintre ei mi-a desfăcut cătușele, semn că îi convinsesem că nu o să fug. După ce mi-am masat puțin încheieturile mâinilor, m-am întors cu fața către câmpul de lângă șosea și am tras tare aer în piept. Era un sentiment pe care aproape îl uitasem. Sentimentul de libertate. Polițiștii se uitau unul la altul zâmbind, semn că înțeleseseră ce trăiam în acele momente. În acea dimineață, soarele încerca și el să mă ajute. Chiar dacă unul cu dinți, de ianuarie, îmi încălzea tot sufletul.

După ce și-au terminat țigările ne-am continuat drumul până la aeroport fără alte opriri.

Nu mi-au mai pus cătușele și m-am foit tot restul drumului de la un geam la altul ca un copil care mergea pentru prima dată cu mașina.

Ajunși la aeroport mă conduc într-o clădire secundară ce părea mai degrabă un hambar decât o sală de așteptare. Înțeleg imediat de ce: înăuntru mai erau vreo douăzeci de oameni în situația mea. Unii dintre ei încă mai aveau cătușele la mâini, semn că polițiștii care i-au condus de la pușcărie la aeroport nu au fost la fel de îngăduitori ca ai mei. Acolo unul dintre polițiștii care m-au însoțit mă bate pe umăr parcă încercând să mă salute și-mi dă o foaia pe care o primise de la pușcărie. Apoi cei doi se fac nevăzuți.

Toți așteptam nerabdători îmbarcarea. Unii, ca și mine de altfel, tăcuți, dar restul foarte gălăgioși, vorbeau între ei destul de tare, râdeau, glumeau. În acea sală zgomotul se împrăștia peste tot, că la un momentdat credeam că suntem pe stadion. Asta până când intră în sală doi tipi. Unul ne roagă să facem liniște, iar celălalt merge printre noi și scoate cătușele celor care încă le mai aveau. Primul, cu un glas foarte hotărât ne spune:

– Deci, urmează să vă îmbarcați în avion. O să vă strig pe fiecare în parte și cum vă auziți numele treceți pe lângă mine și urcați în autobuzul care vă așteaptă în față.

Spunând asta arată cu mâna ușa pe care urma să ieșim pentru a ne deplasa către autobuz. Apoi începe să ne strige. Fiecare cum își auzea numele ieșea pe acea ușă. Îmi vine și mie rândul și

cum ies văd că autobuzul era parcat la nici cinci metri de ieșire, cu ușa deschisă chiar în fața ieșirii. Alți doi polițiști stăteau de o parte și de alta a ușii. Urcăm toți și imediat autobuzul pornește către pista unde aștepta avionul.

Nu în condițiile astea am visat că o să fie prima mea călătorie cu avionul, dar acum nu mai depindea de visele mele. Emoția zborului, împreună cu emoția faptului că mergeam acasă după șapte ani, îmi dădeau o stare de agitație pe care nu știam cum să o controlez. Mă uitam derutat la tot de parcă nu conștientizam ce se întâmpla cu mine.

Noi suntem invitați să urcăm în avion prin ușa din spate. Pe scară vântul puternic care aproape că mă dădă îmi amintește de crivățul de acasă din lunile de iarnă. Intru în avion iar aici o domniță foarte frumoasă îmi arată unde să mă așez. Restul călătorilor deja erau în avion. În partea din față. Toți veseli, gălăgioși, așteptau nerăbdători decolarea. Doar noi, cei aproximativ douăzeci care am urcat încolonați ultimii, devenisem tăcuți și chiar puțin speriați.

Nu apuc să mă acomodez bine că din microfoane se aude un glas feminin care vorbea în engleză, o limbă pe care nu o cunoșteam. Cum nu înțelegeam nimic din tot ce spunea încerc să fiu atent la ce fac ceilalți pentru a mă conforma și eu. Și-l văd pe cel de lângă mine cum trage de cele două bucăți de bandă prinse de o parte și de cealaltă a scaunului și le prinde ca pe o centură în jurul brâului. Înțeleg că aia e centura care trebuia

să ne-o punem obligatoriu și mi-o prind și eu. Nu nimeresc din prima să-mi prind centura și asta nu scapă neobservat celui de lângă mine.

– Mergi prima dată cu avionul?

– Da. Prima dată.

Îl masor puțin din cap până-n picioare să înțeleg puțin cu cine vorbesc. Era un tip la vreo cincizeci de ani, cu părul alb, cărlionțat și cu o burtă destul de pronunțată.

– Unde ai făcut?

– La Horn, îi răspund eu.

– Eu la Grades. Ai făcut mult? vine automat și următoarea întrebare.

– Șapte ani!

– Au mama! Dar cu ce te-a luat de te-a ținut atât?

– Cu o „cușcă” (seif).

– Tot e mult șapte ani. Sau nu erai la prima abatere?

– Eram la prima. Dar „prăduitorii” și-au făcut numărul.

– Mama lor de „prăduitori”. Eu am făcut doi ani tot din cauza lor. Nu mă prindeau în veci. M-au luat din casă.

Părea lăudăros noul meu prieten. Chiar mi-ar fi plăcut să tacă și să mă lase cu gândurile mele. Nu voiam decât să aterizez mai repede și să ajung acasă. Cum conversam eu plictisit cu vecinul aud din nou în microfoane acea voce feminină. Nu înțelegeam ce spune dar spre surprinderea mea îmi traduce „puriul” de lângă mine:

– Puneți din nou centura căci o să trecem printr-o zonă de turbulențe.

– Dar ce să mai pun că nu am desfăcut-o?

Încerc eu o glumă.

- Asta a spus stewardessa.

Întradevăr, nu termin de vorbit că mă zguduie odată în scaun de mă sperie. Părea că eram cu tractorul pe arătură. Zguduielele în loc să se termine parcă deveneau tot mai dese că-mi părea rău că mi-au dat drumul tocmai în acea zi din închisoare. Încercam să mă gândesc la altceva dar nu puteam. Numai negru aveam în fața ochilor. Numai imagini de la înmormântarea mea. Ne-au ținut în ritmul asta vreo cinci minute că devenisem alb ca varul.

- Stai liniștit, mă întrerupe din gândurile mele vecinul. Sunt normale astfel de turbulențe. Mai ales acum în ianuarie.

Dar cine putea sta liniștit? Din nou stewardessa începe să se audă în microfoane. Cum termină mă uit spre vecinul vorbăreț ca și cum i-aș fi cerut să-mi traducă.

– Nu am înțeles eu prea bine, dar a spus că nu o să putem ateriza în capitală din cauza timpului nefavorabil și că o să aterizăm pe un aeroport secundar. Și că în curând ne va spune destinația noastră.

Din nou rămân consternat. Ziua începuse bine dar se pare că se termina tot mai rău. Întradevăr, la câteva minute ne spune că în aproximativ douăzeci de minute vom ateriza. Am înțeles

și fără traducere că urma să aterizam pe un aeroport care se afla la cel puțin opt sute de kilometri de casă. Gândul că o să mai pierd încă o zi până să ajung acasă îmi dă imediat o stare de supărare. Așteptam de mult clipa să ajung acasă și parcă de când am ieșit pe poarta închisorii nerăbdarea nu-mi mai dădea pace.

Într-un târziu, după minute interminabile, aterizăm. Când am simțit cum roțile avionului au atins pista am scos într-un oftat prelungit tot aerul pe care îl înmagazinase în piept pe durata zborului. Au mai trecut câteva minute până ce avionul s-a oprit. Dar acele minute n-au mai contat.

În avion, în partea din față era un zgomot infernal. Toți călătorii erau nemulțumiți de faptul că avionul nu aterizase pe aeroportul unde ar fi trebuit. Doar noi, cei din spate, tăceam și ne uitam unul la altul cu fața omului fericit că se întorcea acasă dar și speriat de reîntâlnirea cu civilizația.

Stewardessele încercau să restabilească ordinea și să le explice celor gălăgioși că nu au motiv de panică deoarece li se va pune la dispoziție un alt mijloc de transport pentru a ajunge acasă. Dar a doua zi, când sperau să se mai îmbunătățească starea vremii. Nouă nu ne spunea nimeni nimic. Asta până când s-a deschis ușa din spate și și-a făcut apariția un lucrător din cadrul aeroportului care ne-a spus:

– Bună seară domnilor! Toți cei rămași în avion vă rog să vă ridicați în ordine și să mă urmați.

Toți cei din spatele avionului, căci nu era